

Berná mince

Hana Hegerová

To hvězdář jménem Kepler ti odkázal svůj snář.
A Galileo brejle a Shakespeare kalamář.
A z Picassova plátna se šklebí tvoje tvář.
Sám na sebe se díváš.
Ten Picasso holt uhád, co já tak dobře vím.
Jak rád bys vším už praštil. Jo, namouduši vším.
Tvým čelem táhnou vrásky jak vědmy povětrím.
Ne, ty si nezazpíváš.

To's přitom dostal zpěvník andělů na kůru.
Jsi na vrcholu slávy, a proto v ažuru.
A přesto pod tvou kůží, jak pilous pod kůru,
se usadila tíseň.
Teď před zrcadlem ptáš se, zda jsi to ještě ty.
A nebo někdo jiný, v tvém těle zakletý.
Ten nevitáný cizák se vetřel před léty.
A roztáh se jak plíseň.

To pískle ve tvé líhni je příští Ohnivák.
A ty mu sháníš larvy a sidol na zobák.
A přesto valem chřadne, jak obyčejnej pták.
Ach, co mu asi schází?
Co scházelo tvým dcerám? Proč řekly, že jsi lhář?
Dnes v pohraničí učí jak zvládnout slabikář.
A místní lidé tvrdí, že matná svatozář
je ve tmě doprovází.

Proč pořád zapomínáš, co řek ti rabbi Löw?
Že úspěch plodí úspěch, jenomže krev je krev.
Běž, dej mu kámen na hrob. Snad zmírníš jeho hněv.
Snad ještě vyslyší tě.
Snad z tebe nějak sejme to břímě těžkých vin.
Snad řekne "Ty jsi čistej. To všechno heroin."
Máš před očima jehly. Ty schovával tvůj syn.
Byl sotva víc, než dítě.
Jsem v budce bez střechy a po pás ve sněhu.
A v dlani minci, kterou už stáhli z oběhu.
Tvůj homunkulus v láhvi se příliš nepoved.
Má tvoje prázdný oči a nevzruší ho svět.
A neokouzlí vášeň, s níž zaprášený květ
se věčně dere vzhůru.
Tvá jedenáctá žena je týdny neznámá.
Už jak těch deset před ní poušť ve tvém srdci zná.
Tu pustinu, co zebe a kterou halí tma
jak rubáš noční můru.

Máš zuby jako orloj a tvář jak velekněz.
A sílu jako mamut a výdrž jako běs.
Jen hromsky těžká víčka bys dlouho neunes.
My dva to přece víme.
Vždyť naši první fotku nám pořídil Jan Hus.
Řek "Hochu jenom láska tu stojí za pokus!
A bez ní celá věda je pekelníkův trus.
Jen v lásce pravda dříme."

Jsme v budce bez střechy a po pás ve sněhu.
Svíráme minci, kterou stáhli z oběhu.

Snad přišla chvíle, kdy ti zavolám
a oslovím tě hlasem z minula.